

CELEBRACIONS pàg 10
El districte viu la Mercè
i ara serà el torn de la Festa
Major de la Barceloneta

ENTREVISTA pàg 11
Toni Moog: "Al Raval ara tot
són restaurants i s'ha perdut
una mica l'essència del barri"

Línia ^{12 anys} **Ciutat Vella**

Número 119 · Setembre 2021 · liniaciutatvella.cat

Queixes veïnals pel disseny del futur CAP Raval Nord

CAP Raval Nord Digne! denuncia que l'edifici presentat denota "desconeixement institucional" del barri pàg 10

**El drama de
l'habitatge**

**Ciutat Vella és el districte
més car per compartir pis**

pàg 3

Foto: Línia Ciutat Vella

LOCAL REFERENT pàg 14
L'emblemàtic restaurant
del Gòtic El cuiner de
Damasc tanca les portes

LA BARCELONETA pàg 10
Reclamen que l'autobús
120 arribi al barri

BÀSQUET pàg 20
CB Ciutat Vella: un exemple
de club cosmopolita

KRAVMAGA

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DÍAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

Josep Martí
Blanch

Fèlix
Riera

Jordi
Muñoz

Oriol
Lladó

Maria
Abellanet

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Montserrat
Tura

Marc
Cerdà

Gala
Pin

David
Fernández

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Víctor
Porres

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Habitacions a preu de pis

» Dos estudis recents indiquen que Barcelona és la ciutat més cara de l'Estat per compartir pis
 » Ciutat Vella és el districte més car: viure en un pis amb altra gent costa uns 468 euros

Albert Alexandre / Anna Utiel
BARCELONA

La sèrie *Friends*, que es va emetre del 1994 al 2004, ens presentava un grup de sis joves estatunidencs que rondaven la trentena i que vivien compartint pis al barri novaiorquès de Manhattan. Tot i que el programa va tenir un enorme èxit a casa nostra, no es pot dir que reflectís una realitat quotidiana de Catalunya. Els personatges treballaven en professions liberals, ja no estudiaven i seguien compartint pis.

Fins fa poc, aquí compartir pis era una experiència que s'associava als estudiants. Molts universitaris que havien nascut al territori català s'establien durant els anys de carrera a Barcelona. L'equació era clara: els sortia més a compte llogar un immoble amb els amics que haver de desplaçar-se cada dia fins als centres d'educació superior. Més econòmic i menys temps.

Amb tot, en els darrers anys, el mercat del lloguer ha canviat i aquesta opció de vida s'ha estès a altres nínxols de població. Ja no és tan complicat veure com homes i dones de l'edat dels personatges de *Friends* comparteixen pis. Això es deu en gran part a l'augment del preu del lloguer, que ha fet que viure en un pis compartit a Catalunya sigui ara un 25% més car que fa cinc anys, tal com indica un estudi elaborat per Fotocasa.

LA CIUTAT MÉS CARA

Per tant, amb els preus actuals, ni tan sols la manera més econòmica d'independitzar-se és econòmica de veritat. I això és nota especialment a Barcelona, la ciutat més cara de l'Estat per

L'augment del preu del lloguer ha fet que compartir pis ja no sigui només cosa d'estudiants. Foto: Joan Tomàs/ACN

compartir pis. Ho diu el mateix informe de Fotocasa, que situa el preu mitjà de llogar una habitació a Barcelona en 418 euros, però també un altre estudi recent de la plataforma Pisos.com, segons el qual aquesta xifra s'enfila als 442,4 euros.

"Podria viure sol, però llavors no estalviaria", diu un jove de 29 anys que comparteix pis

Per districtes, l'estudi de Fotocasa reflecteix que el més car és Ciutat Vella, on compartir pis costa de mitjana 468 euros al mes. El segueixen Sarrià-Sant Gervasi (amb una mitjana de 465 euros al mes), l'Eixample (436 euros), Gràcia (414) i Sant

Martí (404). Per contra, els districtes més barats són Nou Barris (345 euros), Horta-Guinardó (369) i Sant Andreu (379).

PROP DE LA MEITAT DEL SOU

El fet que l'augment del preu del lloguer no vagi acompanyat d'un increment dels salaris —més aviat al contrari— es tradueix en precarietat. Ho sap prou bé l'Andrea, una jove de 22 anys que ha de destinar la meitat del seu sou al lloguer del pis de l'Eixample que comparteix amb dues noies més. Això no li deixa gaire marge per estalviar i reconeix que veu "pràcticament impossible viure sola o en parella d'aquí a cinc anys". "Les meves companyes de pis tenen 25 i 27 anys i tampoc poden", afegeix.

L'Albert té 29 anys i, per ara, també prefereix esperar. Treballa en una consultoria i viu a

Gràcia, però no paga ni de bon tros el preu de mercat. "Visc en un pis de lloguer amb dos amics, un noi i una noia, i paguem 1.025 euros", explica. Amb els subministraments, ell paga 350 euros mensuals. Tot i que reconeix que no cobra malament, creu que pagar un pis sol o amb la seva parella li seria complicat. "M'ho podria permetre? Sí, però no estalviaria. Si tingués un problema, no tindria estalvis i, a més, hauria de limitar la meua vida social", considera.

MARXAR DE BARCELONA

La cursa d'obstacles que suposa independitzar-se a Barcelona acaba provocant que molta gent renunciï a viure-hi. És el cas de la Laura, una noia de 23 anys que va decidir marxar de Sants a l'Hospitalet per trobar opcions una mica més assequi-

bles. "Estava dedicant gairebé el 50% del meu sou a compartir un pis que ni tan sols tenia el terra anivellat i que tenia humitats", lamenta.

L'Andrea també admet haver viscut en un pis en "condicions desastroses", del qual ella i les seves companyes van haver de marxar perquè la propietat va decidir vendre'l. "Durant la pandèmia ens van abaixar el lloguer per ajustar-se a l'índex de referència de la Generalitat. Després se'ns va acabar el contracte i van preferir vendre que mantenir el preu rebaixat", comenta, i recorda com va haver de buscar una alternativa a correu. De fet, en només tres anys, l'Andrea s'ha vist obligada a viure en tres pisos compartits diferents: sap el que és buscar-se la vida en un mercat immobiliari poc amable.

La lupa

Per una educació millor

per Jordi Muñoz

Foto: Gemma Aleman/ACN

Un dels efectes de la pandèmia ha sigut una atenció més gran de la població general envers les qüestions mèdiques. En el darrer any i mig s'ha fet habitual trobar als mitjans de comunicació seccions sobre la recerca i el desenvolupament de les vacunes i dels tractaments, o les darreres investigacions sobre l'eficàcia de les diferents mesures de prevenció. Això ha permès que ens familiaritzem molt més amb el procés de recerca en els tractaments mèdics, i hem entès molt millor que vol dir que la medicina es basa en l'evidència.

La medicina basada en l'evidència neix d'un moviment científic als anys 70 que volia introduir millores en la pràctica clínica, que estava, tradicionalment, molt basada en l'experiència, la intuïció i l'expertesa dels metges individuals. Com a complement necessari es va anar imposant la necessitat de potenciar la recerca sistemàtica sobre l'efectivitat dels tractaments, de tal manera que es pogués aprofitar per millorar la pràctica de la medicina. Des de llavors, s'han generalitzat i estandaritzat els criteris i els protocols clínics, i els nous tractaments només s'aproven i s'utilitzen oficialment quan tenen un suport suficient per part de la recerca. Avui dia seria difícilment concebible una medicina que no estigués basada en l'ús intensiu de l'evidència científica per saber quins tractaments funcionen i quins no.

Malauradament, mig segle després, en l'àmbit de l'educació encara estem lluny d'aquesta situació. Moltes de les innovacions en els mètodes, eines i procediments d'ensenyament s'implanten sense que prèviament hi hagi estudis rigorosos que n'avaluïn l'im-

pacte, a partir de la intuïció o de creences poc fonamentades sobre què funciona i què no. És evident que la qualitat de l'educació té efectes molt importants i duradors en el desenvolupament dels infants i joves. Per això, la manca de rigor en el disseny de l'educació no hauria de prendre's a la lleugera.

Hi ha qui pensa que aquesta pretensió de traslladar la lògica de la recerca mèdica a l'educació és equivocada, perquè la medicina és una ciència, i en qüestions socials com l'educació és molt més difícil establir coneixement objectiu sobre què funciona i què no.

La manca de rigor en el disseny de l'educació no hauria de prendre's a la lleugera

Aquesta objecció sovint es fa des del desconeixement sobre el funcionament i l'evolució de les ciències socials, que tenen cada cop més uns procediments i uns mètodes molt estandaritzats i compartits amb altres disciplines científiques.

On sí que hi ha una diferència important és en un pas previ a la recerca sobre el què, que és en la definició dels objectius. En medicina en general (no sempre) és relativament senzill arribar a un consens sobre l'objectiu que es busca amb un tractament. En canvi, en educació és sempre molt més difícil de consensuar, perquè hi entren en joc qüestions ideològiques.

En abstracte, podem estar d'acord que l'objectiu és la millora de l'aprenentatge. Però no és tan evident que han d'aprendre els infants, quines habilitats han d'adquirir i, sobretot, quins valors s'han de transmetre i reforçar mitjançant l'educació. Aquesta dificultat per consensuar objectius és una de les causes de la paràlisi en l'educació basada en l'evidència. Tanmateix, cal separar els objectius dels procediments i entendre que, un cop acordem democràticament que volem aconseguir amb l'educació, hem de buscar els millors instruments per assolir-ho. I una peça fonamental en aquesta recerca dels instruments és l'acumulació d'evidència científica. Això ens pot respondre qüestions com el pes de la ràtio alumnes/mestres en el rendiment escolar, quin és l'efecte de l'ús de les tecnologies, quin és la millor organització de la jornada escolar, etc. Cal passar del que creiem que funciona a partir de la nostra experiència anecdòtica al que sabem que funciona gràcies a la recerca en educació.

Per això, cal impulsar la recerca en educació, la seva connexió amb altres disciplines i, sobretot, la transferència dels resultats i la seva aplicació en la pràctica educativa a les aules. Tal com passa en medicina, aquesta evidència és un complement (que no substitut) imprescindible de l'expertesa, la intuïció i l'experiència dels professionals de l'educació. La Fundació Jaume Bofill ha impulsat el manifest + Recerca x Millor Educació, que va en aquesta línia. Tant de bo les nostres autoritats i professionals educatius escoltin aquest clam sense prejudicis i aprofitin aquest impuls per aconseguir una educació millor.

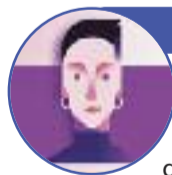
Aquí es piula

El Twitter en paper

@ratolinaemma

[La meva filla] Necesita el caminador com qui necessita ulleres o audiòfons. Tots tenim coses que ens costen de fer, algunes es veuen de seguida i d'altres no. Evidentment hi ha coses més greus que d'altres, però només és un caminador. Ho podeu explicar així als nens.

@BelOlid

La delegada del govern [espanyol a Madrid] considera que no és cap problema que uns nazis cridin "fuera maricas de nuestros barrios", portin pancartes on diu "ni bandas latinas ni menas" o cridin "tú no eres español porque no eres blanco". El missatge és clar: nazis, no patiu, aneu fent.

@daandina

El primer pacto con los más jóvenes fue "suspender" su vida social hasta vacunar a sus abuelos, luego hasta vacunar a sus padres y finalmente fue, variante Delta mediante, hasta vacunarlos a ellos. Han cumplido con su parte del pacto. Es el momento de dejarles "volver a vivir".

@andreuginola

La plantilla [del Barça] és justeta i el nivell futbolístic és molt baix. Si canviem l'entrenador, seguirem sense aspirar a res, però si seguim amb Koeman, no podem començar cap nou projecte per tornar a ser l'equip que tots volem. S'han de prendre decisions i s'han de prendre immediatament.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas

Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anton Rosa (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga García (Vallès), Francisco Javier Rodríguez

Dipòsit Legal: B 43220-2010

(l'Hospitalet i Baix Llobregat), Alba Losada (Districtes de Barcelona), Anna Utiel (Montse-rratí) i Toni Delgado (Esports)

Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Dept. Comercial: Lola Gutiérrez
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011 Diputació de Barcelona

Editor-Gerent: David Centol i Lozano

Director Editorial: Arnau Nadeu

Coordenador de Vendes: Marcelo Villanueva

Coordenadora de Producció gràfica: Marga Moreno

Estratègia digital: Anna Corbatera

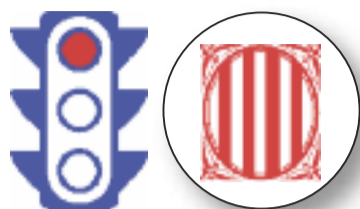
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

La clau

Generalitat

La plataforma CAP Raval Nord Digne! ha qualificat el disseny del futur CAP Raval Nord fet per la Generalitat de "presa de pèl". Els veïns i professionals que la integren han criticat que no se'ls va consultar res "per tal de conèixer les necessitats del barri".

pàgina 10

Matilde Landa

L'antiga Escola Massana compta amb una altra estructura popular: el Gimnàs Matilde Landa. Tal com explica el gimnàs en el seu compte de Twitter, ofereix al veïnat la possibilitat d'aprendre o entrenar esports de contacte o d'autodefensa.

pàgina 10

CB Ciutat Vella

El CB Ciutat Vella és tot un exemple de club integrador. Entre els seus 15 equips es poden trobar més de 40 nacionalitats. Al darrere de tot això destaquen les figures de la presidenta, Maria Reyes, i del director tècnic, Alex Gil.

pàgina 20

El + llegit

Línia Ciutat Vella.cat

- 1 Crit d'alerta de l'oposició: "Tenim una ciutat bruta i deixada"
- 2 La Mercè 2021: torna la cultura popular en l'edició 150 de la festa
- 3 Dos punts mòbils per allargar la vida dels telèfons mòbils o de les peces de roba
- 4 Ateneu Barcelonès: 150 anys de cultura i pensament
- 5 Crítiques al futur CAP Raval Nord: "Ens han pres el pèl"

Nou curs, mateixos problemes

per Manuel Reyes, president del PP a la demarcació de Barcelona

Foto: Pexels

Avança el setembre i ja queden enrere les vacances d'estiu. Malauradament, en retornar a les nostres tasques quotidianes ens adonem que res ha canviat i que les mateixes preocupacions que teníem abans d'aquest parèntesi continuen.

Aquests darrers mesos, la vacunació no ha servit per deixar enrere la pandèmia de la Covid-19. Arribar al 70% de vacunats no és suficient, i tant la vacunació com les restriccions sanitàries continuen vigents. Tampoc podem dir que afrontem millor les altres crisis que patim, tant l'econòmica com la social. I és que moltes famílies encaren el setembre sense saber com arribar a finals de mes o si seran aco-

miadades al final de la temporada estival. Moltes altres no saben com pagaran els llibres dels seus fills, que comencen un nou curs escolar, o com assumiran els rebuts que s'acumulen a casa.

A Castelldefels veiem com el govern municipal continua fugint, sense estar al costat dels veïns ni dels emprenedors, que passen moments molt complicats. Els carrers més bruts que mai; la inseguretat ciutadana i un incivisme in-

controlat; uns impostos que ofeguen i unes obres innecessàries que s'emporten els recursos públics i que semblen que no s'acabaran mai.

Malgrat tot, tenim l'esperança que les coses canviïn. La gent desitja un canvi, i aquest desig és la benzina que ens impulsa a continuar treballant en propostes i solucions per als problemes reals de la gent com tu. Comença un nou curs polític i ara és el moment de treballar plegats. Som-hi!

Línia Ciutat Vella no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#OciNocturnAMigGas

#VacunesCaducades

#MenysAvions

@Catinformacio: El Procicat aprova reobrir l'oci nocturn fins a les 3 de la matinada en exteriors a partir del dia 23. També s'allarga l'horari de la restauració fins a la 1.

@324cat: Salut admet que ha descongelat més vacunes de les que finalment han calgut perquè el ritme de vacunació continua per sota de les previsions.

@JPuigdengolas: No és només la Ricarda. Augmentar emissions en un context d'emergència climàtica no és negociable, ni ara ni d'aquí a cinc anys.

Mirada pròpia

Diversitat i inclusió, claus per al turisme

per Maria Abellanet

Tot i els greus efectes de la Covid-19, el turisme continuarà sent un sector estratègic a tot el món. El 2019, la contribució del turisme al PIB mundial va ser del 10,4% i va crear el 10% dels llocs de treball a escala internacional.

Però el turístic és un sector que va molt més enllà del vessant purament econòmic: el turisme troba la seva raó de ser en les persones, neix de la nostra curiositat i de l'afany de sociabilitat. Genera felicitat, salut, emocions i experiències, i és sinònim de valors com la igualtat i el respecte, qualitats que han d'impulsar les destinacions per fer possible un turisme segur, inclusiu i per a tothom.

En els últims anys, un dels segments que ha experimentat un gran creixement ha estat el turisme LGTB. La relació entre el turisme i aquest col·lectiu, al llarg de la història, és poc coneguda, però antiga. Es remunta al 1920, quan van començar a aparèixer destinacions obertes a rebre turistes majoritàriament gais, pràcticament conegudes només entre el col·lectiu. Des de llavors s'ha avançat molt, per exemple amb la creació de la International Gay and Lesbian Travel Association (IGLTA), la promoció d'experiències dirigides al col·lectiu i l'impuls d'accions de foment de destinacions de referència.

Ara, aquest col·lectiu s'ha convertit en un segment clau per al turisme arreu del món i per a la recuperació del sector, situant-se entre els primers que comencen a viatjar després de la pandèmia. Així ho apunta el CEO de Queer Destinations i membre de la junta directiva de l'Associació Internacional de Turisme LGTB+ (IGLTA), Oriol Pàmies, en una taula rodona amb experts en turisme LGTB organitzada pel CETT-UB el juliol passat.

Segons l'Organització Mundial del Turisme (OMT), el sector comptarà, el 2030, amb 180 milions de viatgers LGTBQ+. Així i tot, encara queda molt camí per recórrer. Aconseguir un turisme responsable, inclusiu i respectuós per a tothom comença a les mateixes des-

tinacions, les seves institucions i en els ciutadans que hi resideixen. No podem oblidar que, actualment, a 69 estats membres de l'ONU encara es penalitza legalment el col·lectiu i que, fins i tot en alguns països on es garanteixen els seus drets per llei, aquestes persones no sempre són respectades. Aquesta també és una qüestió de drets humans i, com a societat, hem de fer tot allò que estigui a les nostres mans per avançar decididament cap a la igualtat real. La diversitat ja és un valor propi de les societats avançades i de les destinacions més capdavanteres. Acollir tothom, sense prejudicis ni barres, és un pas endavant. Però no n'hi ha prou.

tinació si és segura per a parelles homosexuals, informar-se sobre quina és l'opinió pública respecte al col·lectiu LGTB o conèixer què podran fer i què no són només alguns dels exemples que van posar els experts segons la seva experiència.

CONÈIXER I COMPENDRE, UNA NECESSITAT

Els mateixos experts van reconèixer que la formació és imprescindible. Segons l'OMT, un de cada tres turistes LGTB té la percepció que, estant de viatge, se'l tracta diferent per la seva orientació sexual. Cal, doncs, dotar de coneixements i valors totes aquelles persones que es dediquen a la indústria turística perquè coneguin també les inquietuds de la comunitat LGTB a l'hora de viatjar, perquè sàpiguen quins són els seus interessos i els aspectes que més valoren d'una destinació o d'un allotjament. No n'hi ha prou d'abraçar la diversitat; cal posar-hi tots els esforços per fer que la seva experiència en una destinació sigui excel·lent. I aquest és l'objectiu del CETT a través del nou Màster en turisme LGTB, que compta amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona.

És més necessari que mai que la indústria turística en el seu conjunt entengui la realitat dels diferents col·lectius que atén. Cal basar els serveis turístics en la comprensió de les persones, tenint en compte la pluralitat d'identitats, motivacions, necessitats i cultures. L'atenció a la diversitat és una qüestió global.

Hi insisteixo. Lluitar contra la discriminació i els estereotips és cosa de tothom, de tota la societat. Per això és imprescindible que el sector turístic i els seus professionals integrin profundament els valors de la igualtat i la inclusió de totes les persones i obtinguin tots els coneixements i sensibilitats per forjar vincles i acollir i donar el millor servei als turistes, també al col·lectiu LGTB.

Un turisme respectuós, inclusiu i responsable ha de ser possible. Aconseguir-ho és a les nostres mans.

La doctora Maria Abellanet és CEO del CETT

Foto: Eli Don/ACN

Un viatge no és només allò que veiem o fem al destí, sinó el conjunt d'experiències que vivim des del primer contacte amb la destinació. És l'atenció que rebem un cop baixem del tren o de l'avió, les persones que ens trobem en entrar en un allotjament o les que ens serveixen en un restaurant. El paper dels professionals del sector turístic és fonamental per als visitants i és per això que la seva formació esdevé imprescindible.

A l'hora de viatjar, la comunitat LGTB sovint experimenta situacions i ha de contemplar qüestions que altres persones no s'han ni de plantejar. Escollir la des-

Les millors perles

Hi ha gent difícil d'impressionar i després hi ha el veí de La Palma que, en veure l'erupció del volcà a prop de casa seva, va dir, amb molta calma: "Tenim temps de dinar, tenim temps de dinar sense problemes". Qüestió de prioritats.

La cantant Aitana ha fet una col·laboració amb McDonald's i ha creat el seu propi menú, el McAitana. Un menú que, paradoxalment, l'artista no podrà tastar. La raó? És celíaca i el menú porta gluten.

Descobreixen que un capellà destinava els diners que donaven els feligresos de la seva església a organitzar orgies amb drogues. No ha passat a Solsona, sinó a Prato, Itàlia. Francesco Spagnesi, el sacerdot de 40 anys, ha estat detingut.

Una festa a la UAB o una escena d'*American Pie*? Uns 8.000 joves van assistir fa uns dies a un macrobotellon al campus de Bellaterra que ha deixat imatges tan insòlites com la d'un noi muntat en una excavadora.

Twitter (@RTVCes)

LA FOTO

espai.mèdia

*El primer diari de la indústria
espacial de Catalunya*

una publicació del
grup comunicació21

Tribuna

La nevera dels Soprano dorm al Besòs

per Víctor Porres

Cantava La Trinca que “hi ha rius d’un groc tanyós, n’hi ha d’un tornassol oliós, n’hi ha d’un caqui llefiscós i és que de porqueria n’hi ha de tots colors”. A la mateixa cançó –un cert al·legat ecologista i, alhora, sàtira d’un país avergonyit i acomplexat que aspirava a formar part de l’Europa moderna–, deien que als rius es podien trobar “cadàvers de gallina, llaunes de tonyina i raspes de sardina”, però no feien cap referència als microones. Potser perquè, a principis dels anys 80, hi havia molt pocs aparells i eren més cars que un Seat 127.

En canvi, es veu que ara sí que pots trobar microones a la llera del Besòs fent companyia a altres deixalles voluminoses clàssiques com neveres, portes, cadires o rodes de camió. Qui llença aquestes coses al riu? No entenc com algú pot tenir la poca consciència ecològica, la manca d’empatia social i el nul sentit de la higiene per llençar al riu un matalàs o una cadireta infantil de cotxe. Tothom sap que els ànecs i les llúdrigues no dormen al llit ni viatgen en automòbil!

El Parc Fluvial del Besòs ha significat la recuperació de tot el tram final de la conca d’un riu que fa mig segle era considerat un dels més contaminats d’Europa pels seus abocaments industrials i domèstics. Amb una superfície total de 115 hectàrees, actualment és un dels espais verds més importants de la regió metropolitana de Barcelona, i milers de ciutadans el visiten cada any per passejar, anar en bici o practicar tota mena d’esports.

Però, malauradament, alguns tòtils segueixen considerant la zona com un abocador i els voluntaris de Marea Verde SAB –un grup de veïns de Sant Adrià de Besòs que reivindiquen una ciutat verda i sense contaminació– s’han trobat, amagats entre els canyissars, tamborets, parts de sofà, gàbies per a conills, bidons industrials i, fins i tot, una tanca municipal de l’Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda que encara estan buscant els urbans.

Les deixalles que apareixen allà fruit del sexe furtiu i dels botellots són una marranada, i les dels ionquis, a més, comporten un perill per a la salut, però puc entendre el pim-pam del moment i que, amb les presses i l’estat eufòric més o menys artificial, t’oblidis de recollir els preservatius, els pantalons, les ampolles o les xeringues. Ara bé, abandonar un electrodomèstic implica ja traïdoria i, molt possiblement, nocturnitat.

Potser hi ha alguna mena de guia clandestina de l’estil *Desfer-se de deixalles voluminoses per a dummies* que explica la tàctica per llençar el microones: te’n vas de pícnic a la llera del Besòs i t’emportes els plats, els coberts, l’obrellaunes, el pa, les begudes i, per descomptat, l’aparell per escalfar els canelons, però, com que resulta que no hi ha cap endoll a prop, el deixes allà, li enganxes un *post-it* que digui “FUNCIONA” i algú ja el recollirà per seguir el cicle de l’economia circular.

I la nevera? Com llences un trasto així? M’imagino que l’escena comença a casa del Tony Soprano, quan la nevera falla i decideix desfer-se d’ella. Amb l’ajuda d’un parell de familiars corpulents amb xandall i escuradents a la boca, la tapen amb una catifa, la carreguen al cotxe, s’aturen a dalt del Pont del Molinet amb els llums apagats, s’asseguren que ningú els observa i la llencen al riu perquè dormi amb els peixos. Després tornen al cotxe i se’n van a encarregar una pizza *prosciutto e funghi*, però aquesta és una altra història.

En ple segle XXI, amb el coneixement que ens aporta la tecnologia i tots els avisos de la natura que apareixen als telenotícies sota l’epígraf “conseqüències del canvi climàtic”, estem més conscienciats ambientalment que mai. Som uns grans teòrics de la sostenibilitat i ja ens sabem de memòria el color del contenidor on va cada deixalla, igual que, quan érem petits, coneixíem la identitat cromàtica de cada membre del grup Parchís, però segueixen havent-hi molts irresponsables que no es posen vermells quan llenquen les escombraries on no toca.

Quan veig bosses de brossa i altres deixalles recolzades als contenidors, a un metre i mig de l’orifici d’entrada, penso que potser no es tracta d’un acte incívic propiciat per la mandra i una cara dura com l’ampolla de cava que ha quedat òrfena davant del contenidor verd, sinó que, en realitat, al pobre home amb samarreta d’imperi que va baixar a llençar les escombraries el van abduir uns alienígenes just en el moment que anava a dipositar la bossa correctament al seu lloc.

Ja tarda l’Iker Jiménez a dedicar un capítol a aquest extraordinari fenomen paranormal de les deixalles exiliades. Mentrestant, si la nevera s’espatlla, no la llenceu al riu. Truqueu al 012 o als Soprano.

“

Som uns grans teòrics de la sostenibilitat i ja ens sabem de memòria el color del contenidor on va cada deixalla, igual que, quan érem petits, coneixíem la identitat cromàtica de cada membre del grup Parchís, però segueixen havent-hi molts irresponsables que no es posen vermells quan llenquen les escombraries on no toca

”

Flaixos

@RogerMedina_: Manifestar-se per coses que no passaran és una cosa molt catalana. Portem anys manifestant-nos per la independència.

@EvaPiquer: La plaga dels homes que saben què hauríem d’haver dit, què hauríem d’haver fet, què hem volgut dir. I va i ens ho expliquen. Quin coi de plaga.

@massanagranaire: La gent més insuportable del món és la que ja té manies d’avi sense haver deixat de tenir capritxos de nen.

Neix Espai.Mèdia

» El Grup Comunicació 21 impulsa el primer diari sobre la indústria espacial de Catalunya
 » El nou mitjà vol contribuir a la plena consolidació de l'economia de l'espai al nostre país

COMUNICACIÓ ▶ *Espai.Mèdia* és el primer diari europeu de caràcter generalista i amb voluntat pedagògica centrat exclusivament en l'economia i la indústria de l'espai. Serà un punt de trobada de tots els actors institucionals públics, centres d'investigació, empreses privades, investigadors i teòrics per construir el lloc de referència des del punt de vista de la gestió de la informació i del coneixement vinculats a l'estratègia New Space i al sector espacial.

És en aquest context que neix el nou mitjà periodístic que el Grup Comunicació 21 incorpora al seu conjunt de capçaleres per tal d'omplir aquest buit informatiu que va en detriment de la plena consolidació de l'economia de l'espai a Catalunya. El Grup ja ha demostrat amb *Exterior.cat*, *Comunicació21.cat* o *Línia* el que és capaç de fer, i ara afronta el nou repte amb més experiència.

El responsable d'*Espai.Mèdia* és el periodista Quim Miró, amb l'ambició d'informar cada dia amb rigor i de manera planera sobre totes les novetats que va-

gin produint-se al voltant del sector espacial català. "Farem que l'espai de comunicació català disposi d'un mitjà en llengua pròpia que sigui referent en l'àmbit del sector espacial, una activitat de futur que generarà a llarg termini canvis sistèmics en els models d'organització social i en la vida de les persones", afirma l'editor del Grup Comunicació 21, David Centol.

En definitiva, *Espai.Mèdia* pretén facilitar la gestió del coneixement i sumar esforços als del mateix Govern, als de les empreses privades que participen en l'estratègia New Space i als dels centres d'investigació per convertir Catalunya en un referent de la cultura i del sector espacial.

NEW SPACE

L'estratègia New Space, impulsada pel vicepresident de la Generalitat, Jordi Puigneró, vol posar en relleu una indústria d'alt valor afegit que assenti les bases del futur del país i que permeti consolidar-lo com un indret de referència també en l'àmbit de l'economia de l'espai. Fins al 2025 es pretén que, gràcies a l'impuls

Espai.Mèdia s'ha estrenat el 13 de setembre del 2021. Foto: Espai.Mèdia

de les polítiques públiques i la col·laboració amb el sector privat, s'impulsi una nova indústria que generi 280 milions de facturació i creï 1.200 llocs de treball. El pinyol d'aquesta estratègia és l'Agència Espacial de Catalunya.

"Però aquest projecte, ambiciós i necessari –comenta l'editor David Centol–, presenta dificultats directament relacionades amb el desconeixement per part de la majoria de la població, fins i tot entre els sectors més formats". Certament, la presentació del projecte general, i més particularment el llançament

del primer nano satèl·lit català, va provocar reaccions d'escepticisme (més enllà de les generades per la lògica de la confrontació política) que només s'expliquen per la desinformació. *Espai.Mèdia*, doncs, pretén ser útil per avançar en el coneixement de la indústria espacial, així com per multiplicar-ne l'interès i les expectatives i fer visibles tots els passos que es van produint a través d'una informació seriosa i responsable.

Malauradament, els mitjans de comunicació no tenen com a prioritat dedicar recursos que

facin possible l'existència d'un flux de comunicació permanent entre el mateix sector espacial, els actors que en formen part i també la ciutadania.

La dificultat tècnica de la matèria, i en conseqüència la necessitat d'invertir-hi recursos continuats per part dels mitjans de comunicació per poder entomar amb èxit el repte d'informar-ne de manera constant, són elements que expliquen aquest desert informatiu al voltant de la indústria de l'espai i les seves potencialitats. Un buit que *Espai.Mèdia* vol omplir.

LLOGA 3 DIES I PAGA'N NOMÉS 2

Tarifa caps de setmana
Lloga la màquina un divendres i torna-la dilluns, pagant només 2 dies.

LLOGA ONLINE
www.homs1852.com

Francesc Layret, 10 Mataró · 93 754 19 31 · info@homs1852.com · [f](#) [in](#) [t](#) [v](#) [y](#) [@homs1852](#)

Urbanisme | Premi de la Nova Bauhaus Europea

La coberta verda de l'edifici dels Porxos d'en Xifré, situada al número 1 del carrer de Llauder, ha estat guardonada amb aquest premi d'àmbit europeu en la categoria de 'Patrimoni cultural conservat i transformat'.

Crítiques al CAP Raval Nord: "Ens han pres el pèl"

» Veïns i professionals es queixen que no se'ls hagi consultat res
» També diuen que es denota "desconeixement institucional"

SALUT ▶ La plataforma CAP Raval Nord Digne! s'ha mostrat molt crítica amb l'anunci fet el passat dilluns 20 de setembre per part de la Generalitat sobre el disseny del futur CAP Raval Nord, tot i qualificar de "satisfactòria" la notícia sobre la posada en marxa del projecte.

Els veïns i professionals que integren la plataforma qualifiquen de "presa de pèl" la presentació del futur edifici —que ha de servir per ampliar la capacitat del CAP Doctor Lluís Sayé— perquè consideren que es va fer "a correu" i sense haver-los consultat prèviament "per tal d'esbrinar les necessitats assistencials del barri".

PREOCUPACIÓ VEÏNAL

Així doncs, des de CAP Raval Nord Digne! asseguren que el disseny previst denota "desconeixement institucional" de com funciona el centre. A més, criti-

La Generalitat va presentar el projecte el passat 20 de setembre. Foto: ACN

quen que a l'inici del procés es digués que el nou equipament havia de tenir 3.000 metres quadrats i el disseny el deixi en 2.500 per respectar la Capella de la Misericòrdia, on s'ubicarà. Al mateix temps, veïns i professionals estan preocupats perquè es prevegin 12 sales de con-

sulta de medicina de família i 12 sales de consultes d'infermeria quan hi ha un total de 15 unitats bàsiques d'assistència (UBA) conformades per equips metge-infermeria. També critiquen que es parli d'ampliar els serveis de pediatria quan "fa anys" que el CAP no té aquesta especialitat.

Foto: Twitter (@GPMatildeLanda)

El gimnàs popular que acull l'antiga Escola Massana

SOCIETAT ▶ L'antiga Escola Massana compta amb una altra estructura popular: el Gimnàs Matilde Landa, que té l'homònim nom d'una reconeguda militant del Partit Comunista d'Espanya (PCE), Matilde Landa. Tal com explica el gimnàs popular en el seu compte de Twitter, ofereix al veïnat la possibilitat d'aprendre o entrenar esports de contacte i d'autodefensa, com per exemple la classe d'iniciació a la

boxa que va tenir lloc el passat dilluns 20 de setembre.

El gimnàs popular és només una de les diverses iniciatives que la Xarxa de Suport Mutu del Raval, que ja fa més d'un any que és a l'antiga Escola Massana, ofereix als veïns del barri, com l'Escoleta Popular, la Xarxa Popular d'Aliments o el Punt d'Informació Laboral. Tal com diu la Xarxa de Suport a Twitter: "Només el barri cuida del barri".

La Barceloneta reclama que l'autobús 120 arribi al barri

MOBILITAT ▶ El veïnat de la Barceloneta té des de fa anys una reivindicació que, tal com diu el vicepresident de la seva Associació de Veïns, Manel Martínez, podria millorar la vida de molts d'ells: l'ampliació de la línia d'autobús 120, que passa per tots els barris del districte menys per la Barceloneta. "És un autobús de districte pensat per fer trajectes curts i aquí no en tenim cap altre que ofereixi aquesta mena de servei", afirma Martínez, que a la vegada recorda que aquesta ampliació ja es va

aprovar el 2012 i que, amb els canvis de mandats, ha quedat aparcada. "A l'actual govern l'hi hem recordat sempre que hem pogut i fa temps que ens diu que ho estudiarà", afegeix.

A Martínez no només el preocupa que certs compromisos polítics desapareguin amb els canvis de mandats, també que, sense l'ampliació de la línia 120, hi ha gent gran que es veu perjudicada. "Segons on es visqui del barri, s'han d'agafar dos autobusos diferents per arribar al CAP Barceloneta", sentència.

A punt d'arribar la Festa Major que més olor fa de mar

La Festa Major arrencarà el pròxim 29 de setembre. Foto: Ajuntament

LA BARCELONETA ▶ El barri mariner comença a escalfar motors per a la seva Festa Major. Entre el 29 de setembre i el 3 d'octubre diverses entitats del barri oferiran activitats per a petits i adults, que aniran des de tallers de sardanes, passant per una ruta que ensenyarà racons dels pescadors del port, continuant per nits de cinema a la fresca o fins a una fira solidària.

Enguany, el pregó anirà a càrrec de l'AMPA de l'Escola Sant Joan Baptista i comptarà amb un concert de la Raval's Band.

LA VISITA DE LA MERCÈ

Més enllà de la Barceloneta, entre el 24 i el 26 de setembre Ciutat Vella va ser escenari de diverses activitats de la Mercè. Al parc de la Ciutadella es va poder gaudir de mostres de teatre o dansa, com la del Conjunt Folklòric Nacional de Cuba i, alhora, de jocs i conta-contes, com els de la Tia Tata. D'altra banda, a la plaça Reial, la plaça Joan Coromines o al Moll de la Fusta van ressonar una important varietat de concerts, com els dels grups Cariño o Hidrogenesse.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

C. Mallorca, 198 ppal. 1er Barcelona

Antonio Asencio, més conegut com a Toni Moog (Barcelona, 11 d'abril de 1971), és un humorista, actor de teatre, col·laborador de televisió i monologuista català. Va guanyar popularitat a partir de la seva participació en el canal *Paramount Comedy*.

“Hem passat de viure una censura real a l'autocensura”

Toni Moog / Humorista

Va viure el Raval dels vuitanta, quan, com diu, estava ple de canalles, de lladres i de drogaddictes. Encara conserva aquella forma de parlar i de fer que va aprendre al carrer, dura i directa. Li agrada reivindicar-ho. Còmic des de ben petit, es lamenta dels temps que corren per a l'humor, cada cop més políticament correcte.

Albert Alexandre
BARCELONA

Com era Toni Moog de petit?
Vaig néixer al Raval, però al Raval dels vuitanta. Els ionquis i els lladres eren els autòctons del barri. De petit destacava per fer el pallaso, per imitar els professors. Sempre feia l'imbècil i em feien fora de classe, però tot i això treia bones notes.

Com era aquell barri?

Era una zona complicada, perquè en aquella època el *barri.xino* estava ple de canalles, de lladres i, sobretot, de ionquis. Sorties de l'escola, anaves al parc i jugaves a futbol esquivant gent que esnifava cola, dos païos xutant-se i dos o tres morts.

Morts?

Sí! Morts per sobredosi. Anaves a comprar i de vegades t'atracaven... Són circumstàncies de la vida que et donen carrer, barri. Afortunadament, jo vaig créixer sense posar-me en problemes de cap mena. Pel que fa a les drogues, dic. La gent em respectava perquè sabien que vivia allà. Tot va anar bé. Soc feliç d'haver viscut al Raval. M'ha ensenyat moltes coses pel que fa a la forma de viure. Mai he estat un *pijo*, i soc un paio a qui és difícil prendre el pèl o robar. A mi m'intenten atracar i... mesuro 1,93 metres i peso 95 quilos! Haver viscut al Raval es nota en com parlo i en els meus monòlegs. Hi ha gent que diu que faig servir moltes paraules, però és que parlo així, amb aquest idioma urbà i molt directe. No recito els monòlegs com qui recita Shakespeare, me'ls aprenc i cada dia els explico a la meua manera. Cada cop de manera diferent. Parlo al públic com si parlés als meus amics.

És millor o pitjor el Raval d'ara?

Ara s'ha convertit en un nucli multicultural. Hi ha patinadors al Macba, *pijos* que es munten les seves botigues d'art... però encara hi ha *malotes*

de barri: ara tots són àrabs i filipins. Als vuitanta hi havia mala gent, però els carrers estaven plens de botigues: el forn, la xarcuteria, la lleteria, la carnisseria... Ara tot són restaurants i s'ha perdut una mica l'essència del barri. Quan sorties al carrer als noranta, saludaves tothom perquè tothom es coneixia, era com un poble petit. Ho trobo una mica a faltar.

Quan vas saber que tenies habilitat per fer riure els altres?

De ben petit era el que feia riure a les reunions familiars. A les funcions de l'escola era el que destrossava tot el que havien preparat els mestres. Ens feien fer coreografies de merda o ballar sardanes per als pares i, com que jo m'avorria, expressament m'entrebanca. Els pares reien, els altres nens també es tiraven a terra i allò es convertia en una revetlla per a tothom menys per al professor. A

“Hem passat d'aplaudir bromes de negres i maricons a no poder fer acudits de vegans”

mi no m'importava que m'expullessin de classe, perquè marxava, veia que tothom estava rient i allò em semblava un assoliment. No tenia sentit del ridícul com molta gent té. Va ser com els músics que aprenen a tocar de petits perquè tenen un do. Hi ha molts humoristes que neixen amb aquest toc que els fa brillar.

I quan vas començar a dedicar-t'hi a consciència?

Va arribar una edat que volia ser humorista. Els meus ídols eren Martes i Trece, i quan em preguntaven què volia ser de gran jo deia Martes i Trece. M'era igual quin dels dos. Vaig anar vivint el moment: vaig estudiar, vaig treballar de nit molts anys, vaig estudiar la carrera de Publicitat i no la vaig acabar, òbviament, i just aleshores vaig començar. Un dia, per

casualitat, feien un d'aquests espectacles d'*El Club de la Comedia* en un bar i vaig decidir pujar a l'escenari. Un amic em va dir: “No tens collons!”. M'hi vaig llençar. Aquell dia hi havia el Dani Mateo, l'Iñaki Urrutia i l'Àngel Martín i em van dir que tenia futur en el món de la comèdia. Així vaig començar i no he parat.

D'on ve el teu nom artístic?

Me'l va posar la gent. Durant els noranta i pels volts del 2000 treballava de DJ i relacions públiques i vaig ser un dels creadors d'un local de techno a Barcelona que es deia Moog. Vaig estar cinc anys allà, per això em deien Toni Moog.

La teua carrera s'ha mogut entre la televisió i el teatre. Què prefereixes?

Més igual, sempre que pugui fer el que m'agrada i em diverteixi. Jo he rebutjat diferents projectes de televisió perquè no m'agradava el que em demanaven que fes. Em treia la meua essència. Tant el teatre, com la televisió com el cinema m'encanten.

Però pujar en un escenari és especial...

És clar! Allà hi ha nervis, cada dia el públic és diferent, has d'improvisar.

Tens nova obra, *Fortniq. Folla como puedes*. Què podran trobar-hi els espectadors?

Riure, riure i riure. En aquest món leg dic que cal deixar d'utilitzar les aplicacions de lligar i recuperar l'autoestima. Bàsicament dic que cal follar molt i bé. També parlo de l'avantatge que ens porten les dones en el sexe. Em refereixo a aquelles dones empoderades que experimenten, que tenen joguines sexuals... Els homes s'han quedat endarrerits, amb la seva nina inflable i poca cosa més. Intento convertir tot això en una cosa quotidiana. Encara que, per a segons quins temes, avui dia ja sabem com està el pati... Les feministes i tal. Jo faig humor, però de bon rollo. No amb mala intenció.

Les feministes?

Són un col·lectiu que es considera minoritari i reprimat, i crec que precisament parlar d'aquesta gent fa que deixin de ser una minoria reprimida. Però les feministes diuen que no és així i se senten insultades. Passa amb els vegans i passa amb tot. Vivim en un món en què la gent s'autocensura. Hem passat de viure una censura real a aquesta situació, i jo crec que és molt trist. Una societat sense sentit de l'humor és una societat sense cultura. Si no saps riure't de tu mateix i de les teves merdes, vas malament per la vida. Els humoristes, bàsicament, som persones que ens dediquem a convertir la merda en una cosa divertida. Però la gent no ho veu així i prefereix atacar-te i dir: “Aquest paio és un masclista, un nazi...”. S'obliden que és ficció.

Tu creus que es pot fer broma de tot. Té límits l'humor?

Jo tinc el meu propi codi deontològic: no faig humor de malalties severes ni de nens. De totes maneres, el límit de l'humor se'l posa cadascú. Tot té un vessant còmic, l'important és com ho enfoques. Si fas una broma amb to de burla o despectiu, em sembla fatal, però si fas bromes amb temes que estan sobre la taula, és una manera de treure-hi ferro. Cal normalitzar les coses. Hem passat dels vuitanta, quan la gent aplaudia Arévalo fent acudits de maricons, negres i gitanos, al món actual, en què no pots fer un acudit de vegans... Què està passant? Quan jo faig broma d'un tema és perquè el conec. Els bons humoristes ens documentem.

Per exemple, vaig estar parlant amb un jugador de la selecció espanyola paralímpica de futbol i em va dir que quan va pel carrer li agrada que el mirin normal i no amb cara de pena perquè li falta una cama. Em deia que li agrada que facin bromes amb ell i, si no ho fan, se sent com un extraterrestre. Jo li feia conyes del tipus: “A tu no et poden fer un túnel” o “quina és la teua cama bona?”. Ell es moria de riure i em va demanar que fes un vídeo per enviar a la resta de la selecció. El problema és que el que es queixa no és el coix, és el que va d'amic dels coixos. Aquests defensors són els que més estigmatitzen els coixos.

Els teus monòlegs han tingut milers d'espectadors. Quina és la clau de l'èxit?

La gent, quan veu la meua actitud, pensa que soc un canalla que està mig boig i vomita tot el que li passa pel cap, però que al final diu veritats com uns temples.

Com has viscut la pandèmia, amb els bars i les sales d'espectacles tancades?

Fatal. M'he arruïnat, perquè he estat un any sencer sense treballar. Les autoritats ho han gestionat molt malament. La ciència és qui ha de dir què fer, no els polítics. S'han tret mesures de la màniga, però no en tenien ni puta idea. A més, les mesures fomenten els *botellons*... Si jo tingués 23 anys, m'hauria explotat el cap per no poder sortir de festa. Però bé, en un país on per ser polític no has d'estar qualificat, què et pots esperar.

Dia 26 d'abril del 2020. Què va passar? Per què és tan important aquesta data que probablement no transcendirà? És un dels dies més destacats de la història recent de la infància catalana. El govern espanyol va decretar que els menors de 14 anys podien tornar a sortir al carrer després d'haver-se passat 43 dies tancats a casa. Un milió de nens i nenes deixaven enrere l'enclaustrament.

A Catalunya, els menors de 0 a 5 anys ho podien fer de les 11 a les 13 hores, mentre que per als de 6 a 13 la franja reservada era la de les 16 a les 18 hores. Tots ells podien sortir de casa sempre que anessin acompanyats d'un adult i, segons recomanava la Generalitat, calia evitar "entrar a comerços amb infants", com si els nens i les nenes fossin éssers incontrolats. "Si et trobes amb un amic, recorda que no us podeu abraçar, donar la mà ni fer petons", recalca el protocol.

UNA HISTÒRIA INFANTIL

La gestió de la infància durant tota la pandèmia ha estat un tema controvertit. Des de diferents espais s'ha considerat que ha estat trufada d'adultcentrisme. És a dir, els adults han dictat el que havien de fer els infants sense preguntar-los res. Segons explicava el doctor en Educació Daniel Ortega en un article a *Social.cat*, durant els últims temps s'ha tractat els menors d'edat d'una manera "paternalista sense tenir en compte ni la seva opinió, ni la seva percepció ni els seus anhels".

Una altra data a recordar: 14 de setembre del 2020. La temuda tornada a les escoles després de la primera fase de la pandèmia. Tot feia preveure que el nombre de contagis es dispararia amb la recuperació de les classes presencials. Malgrat això, l'experiència ha demostrat que, tot i l'anomalia –mascaretes, grups bombolla, normes higièniques o baixes del professorat–, el curs es va poder fer amb força normalitat. Durant els mesos de classe, només un 5,3% dels infants i dels adolescents van ser positius, i només un 2% de les escoles de tot el país van haver de tancar per contagis. "Mantenir les escoles obertes ha estat molt beneficiós, perquè els centres educatius han explicat millor que ningú què és la Covid-19", afirma Ingeborg Porcar, directora tècnica de la Unitat de Crisi de Barcelona (Unitat de Trauma, Crisi i Conflictes de la Facultat de Psicologia de la UAB). Per a l'experta en psicologia, "tancar les escoles és un risc per a la societat, ja que qui hi ha millor per explicar una situació com aquesta que els mestres?".

Si els infants escrivissin la història, hi hauria dues dates més per assenyalar: el 23 de novembre del 2020 i el 22 de febrer del 2021. Va ser aleshores quan el Procicat va determinar que estaven permetes les activi-

El 26 d'abril del 2020 els infants van poder tornar a sortir al carrer després de passar-se 43 dies tancats a casa. Foto: Carola López/ACN

La pandèmia menys escoltada

Sovint s'han gestionat les necessitats dels infants durant la pandèmia des d'una perspectiva adultcèntrica, és a dir, sense comptar amb la percepció ni els anhels dels nens i nenes. Ens preguntem com han viscut el confinament i les mesures de restricció ara que comença el segon curs escolar sota l'ombra del coronavirus

tats esportives escolars no competitives, primer, i les activitats de lleure, després. Van ser moments importants, ja que 3 de cada 4 escolars practiquen esports de forma habitual i més de 120.000 infants i joves són integrants d'un cau o esplai a Catalunya.

Última data en la història infantil recent: 13 de setembre d'enguany. La tornada a les escoles es presenta de nou complicada. Es mantenen les mesures de seguretat amb alguns

canvis. Els vacunats no hauran de confinar-se en cas de contagi a la seva classe i els controls de temperatura als accessos dels centres no seran obligatoris.

SÓN FELIÇOS?

Més enllà de les dates i dels canvis legislatius que han afectat els infants, seguim sense conèixer com ha estat per a ells l'últim any i mig. Com s'han sentit? Com han canviat? Entenen el que està passant?

Porcar és taxativa quan afir-

ma que, a diferència de la idea que globalment s'ha instal·lat, l'experiència no sempre ha estat traumàtica. "Si parlem de menors, cal distingir entre tres grups d'edat: els que tenen de 0 a 7 anys, els que tenen entre 7 i 12 anys i els adolescents, que són un tema a part i ho han passat molt malament", considera l'experta. En el primer dels grups, el confinament es va presentar de manera ambivalent. Estem parlant d'una edat en la qual es fan els primers

llaços de socialització i s'aprenen els hàbits, dos elements que la pandèmia va empitjorar. Tot i això, "el confinament va comportar tenir més disponibles els pares, i això, encara que no sempre, va ser positiu per als infants", assenyala Porcar. Pel que fa a la segona franja d'edat, la valoració del confinament va ser positiva. "Troaven a faltar el grup d'amics, però no havien d'anar a l'escola, i això en una edat on es comença a desenvolupar l'auto-

En primera persona

● L'Ona té 9 anys, viu a Barcelona i la seva vivència de la pandèmia, com la de cada infant, és única. Per això no podem extrapolar la seva experiència a la de la resta de nens i nenes de Catalunya. Amb tot, el que explica demostra que no sempre s'ha escoltat suficientment els infants ni s'ha entès com estaven vivint la crisi sanitària.

Tot i la seva edat, reconeix que ella va tenir sort, ja que va poder passar el confinament en una casa a fora de la ciutat. A més, la seva mare és mestra, el seu pare teletreballava i

però quan havien de pujar a l'autobús podien barrejar-se, i això els costava molt d'entendre", explica Juanma Martín, director territorial del Casal dels Infants a la Mina-Besòs.

Alguns nens i nenes que Martín tracta "tenien la sensació de ser un objecte, perquè les normatives canviaven sovint i algunes els semblaven incoherents". Segons la investigadora de l'Institut Infància i Adolescència de Barcelona Mari Corominas, "quan els infants se senten ben escoltats pels seus entorns, també se senten millor, més segurs i més autò-

Alguns infants tenen la sensació que durant la pandèmia se'ls ha tractat com un objecte amb normatives canviants i incoherents

els dos van mantenir la feina. Segons comenta, aquest any les vacances li han semblat curtes, perquè les compara amb el temps que el darrer curs va passar sense anar a l'escola.

Malgrat això, no tot el que ha passat li sembla bé. "Durant el curs ens van separar a les meves amigues i a mi en tres classes diferents... I no podíem jugar juntes al pati, perquè érem de tres grups diferents", explica. "Aquest curs ens han posat juntes", afegeix convençuda de la millora que això suposa.

Tant ella com altres infants no van acabar d'entendre mai aquesta mena de decisions. "Havien d'estar en grups bombolla a classe i al pati,

noms". "Als infants no se'ls ha tingut en compte", rebla Martín.

L'Ona comença a estar cansada de portar la mascareta, sobretot a l'estiu, perquè té calor. Però tot i la queixa, amb 9 anys és capaç de reconèixer que aquest neguit és poca cosa si el compara amb el que altres infants estan vivint. L'empatia infantil contrasta amb l'egocentrisme de molts adults. "Hi ha altres nenes que no ho han passat gaire bé... A una companya de classe se li han mort els avis i els seus pares tenen molta por", diu. Una nena que s'assembla a alguns infants que Martín descriu amb "ulls tristos i por de ser un vector de contagi".

nomia individual era positiu per a ells", considera.

Quan aquella època va acabar, els infants van ser capaços d'interioritzar amb facilitat la nova situació d'excepcionalitat. "La incertesa i la preocupació dels pares pel que fa a la feina sí que els va afectar negativament", diu Porcar.

En una línia menys optimista se situa Mari Corominas, doctora en psicologia, salut i qualitat de vida i investigadora de l'Institut Infància i Adolescència de Barcelona. "El confinament va tenir efectes negatius en totes les dimensions de les vides de tots els infants, però de manera diferenciada segons els contextos socials", afirma. "Durant el confinament absolut, els infants van enyorar poder estar amb els amics i, sobretot, els que no tenen terrassa a casa seva també van trobar a faltar poder sortir al carrer i estar a l'aire lliure", afegeix.

Les dues psicòlogues coincideixen a assenyalar que la crisi sanitària també està suposant un aprenentatge per als menors de 12 anys. "De la pandèmia han après que cal cuidar-se i cuidar bé els altres per viure millor. Hem compartit valors de ciutadania i responsabilitat. Per als infants ha estat un aprenentatge entendre que

l'acceptació d'unes normes i els comportaments individuals repercuteixen en el benestar col·lectiu", afirma Corominas. "Han respectat les restriccions o comportaments que se'ls demanen", diu.

Porcar també considera que la pandèmia ha estat una bona oportunitat, però segons la seva opinió no sempre ha estat aprofitada. "A la nostra societat hi ha poca tolerància a la frustració perquè venim de generacions que van néixer en la postguerra i no han educat els seus fills en aquesta línia", explica la psicòloga.

Per entendre el que vol dir, serveix la història que relata dels seus veïns: "Visc en un poble a fora de Barcelona i al costat de casa hi ha una parella jove amb dos fills", comença. Quan es va decretar el confinament, tot i que hi havia unes vinyes davant de casa seva on el nen i la nena podien sortir a passejar, els seus pares van decidir no fer-ho. "Ningú els hauria vist, però van pensar que el missatge que havien de transmetre als seus fills era que si hi havia molts infants que no podien sortir de casa perquè no tenien aquella sort, ells tampoc ho farien", segueix Porcar. L'experiment pedagògic volia fer entendre als infants el valor de la responsabilitat social.

"Per als infants, la pandèmia ha servit per entendre que l'acceptació de normes i els comportaments individuals repercuteixen en el benestar col·lectiu"

Molts nens i nenes van perdre la rutina i el ritme del son, i això va afectar negativament la seva escolarització, la salut mental i la relació amb els amics

L'ALTRA INFÀNCIA

Oportunitat, adaptació, educació. Si bé és cert que molts infants han viscut una pandèmia menys terrorífica del que se'ns ha narrat, també ho és que als barris vulnerables la Covid-19 ha estat un malson. Així ho apuntava aquest juliol el Síndic de Greuges de Catalunya quan assegurava que la pandèmia "ha tingut un impacte especialment negatiu entre els infants" i sobretot en aquells que "estan socialment desfavorits".

Vista sobre el terreny, la realitat és cruenta i dona fe de les diferències entre infàncies. Juanma Martín, director territorial del Casal dels Infants a la Mina-Besòs, explica que el confinament va suposar un abans i un després per a molts dels nens i nenes dels barris on treballa. "Al principi molts van perdre la rutina i el ritme del son, i això va fer que la seva escolarització es veiés molt afectada", diu. Molts es passaven fins a altes hores de la matinada jugant al mòbil i l'endemà no rendien. Lluny de desaparèixer, aquestes dinàmiques no van marxar quan va acabar el confinament. "Per exemple, un nen de 10 anys se'n va a dormir a les 6 de la matinada, es lleva a les 12 i menja a les tres... Si hi ha desordre, la

relació amb els meus iguals es desordena", afirma Martín.

En gran part, aquesta situació es produïa per la desestructuració que existeix en algunes famílies d'aquests barris. "En un pis de 40 metres quadrats hi poden viure cinc persones, i això ha fet que les relacions entre adults i infants es tensesin", considera el director del Casal dels Infants. Així, la pandèmia també ha fet aflorar trastorns mentals que fins aleshores no havien sortit a la superfície. "Tot i que és una paradoxa, ja que es tracta de barris on la bretxa digital és alta, hem vist com, a més de casos d'ansietat o depressió, ha augmentat l'addicció a les pantalles", diu Martín.

"La pandèmia ha servit per accelerar i visibilitzar processos que ja existien", recalca. Entre els més recurrents, la desafecció cap a l'educació formal d'algunes famílies vulnerables. "Moltes tenien por i em deien que a l'escola hi ha massa gent i per això no hi duïen els fills", sentència Martín. I és que la pandèmia ha tensat les costures d'una societat desigual.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

Restriccions | Reobren els espais exteriors de l'oci nocturn

El Govern permet des del 22 de setembre la reobertura de l'oci nocturn només en espais exteriors i fins a les 3 de la matinada. D'altra banda, la restauració també pot allargar el seu horari fins a la 1 de la matinada, 30 minuts més del que podia obrir fins ara.

Adeu a un restaurant icònic del Gòtic: El cuiner de Damasc

RESTAURACIÓ ▶ El Gòtic va haver d'acomiar-se a mitjans de setembre d'un restaurant molt estimat pel veïnat: El Cuiner de Damasc, situat al número 2 del carrer de Temple. L'amargor que va deixar aquesta notícia entre els carrers del barri no va ser només perquè el local hagués estat catalogat per la revista *Time Out* com el restaurant amb el millor xauarma de Barcelona o perquè el Salem, el seu cuiner i propietari, hagués passat uns quinze anys oferint kebabs o hummus a preus assequibles, sinó també per les versions que hi ha darrere del tancament.

L'establiment va obrir fa quinze anys. Foto: Twitter (@ResistimalGotic)

"L'EDAT DE LA JUBILACIÓ"

Per una part, el Salem va explicar a *Time Out* que dues coses van detonar el final del Cuiner de Damasc. "Se m'ha acabat el contracte del local i m'ha arribat l'edat de la jubilació. Contra això no hi pots fer res", va recalcar a la revista.

D'altra banda, treballadors del local van subratllar al *TOT*

Barcelona que la propietat del local no havia posat les coses fàcils al Salem. Aquesta versió concorda amb la compartida a Twitter pel moviment veïnal Resistim al Gòtic, que va recordar que l'empresa Z Puy & Soler SL havia comprat l'edifici on es trobava l'establiment fa dos anys i que, des de llavors, havia tingut

la intenció de "buidar-lo de veïns". Tal com van indicar, el Salem "a la seva edat i després de tants anys, no es veu amb forces de lluitar contra el monstre".

Més enllà d'aquestes versions disperses, en el que estan d'acord diferents veus del Gòtic és en el fet que la qualitat dels seus plats serà difícil d'oblidar.

Aprovada l'ordenança que posarà ordre a les terrasses

TERRASSES ▶ La Comissió d'Urbanisme de l'Ajuntament va aprovar inicialment a mitjans de setembre la modificació de l'ordenança de terrasses per regularitzar les ampliacions fetes durant la pandèmia.

L'objectiu és regular les ubicacions de taules i cadires, que s'han posat a xamfrans o carrils de circulació, per fer-les definitives. Es tracta d'uns canvis que afectaran els més de 1.500 establiments als quals l'Ajuntament ha cedit, des del maig

del 2020, espais en la calçada com a resposta a la crisi provocada pel coronavirus.

La modificació de l'ordenança va tirar endavant amb el vot a favor del govern municipal (BComú i PSC), Ciutadans i PP i les abstencions d'ERC i JxCat. La tinenta d'alcaldia d'Urbanisme, Janet Sanz, va dir que d'aquesta manera es podrà començar la retirada dels blocs de formigó que tantes crítiques han despertat entre la ciutadania i l'oposició.

Amb la pandèmia les terrasses s'han ampliat. Foto: Carola López/ACN

MINERALEXPO

Barcelona-Sants

2021

1, 2 i 3 d'octubre
A les Cotxeres de Sants
Entrada Lliure

T'AGRADEN LES PEDRES?

FIRA INTERNACIONAL de MINERALS
FÒSSILS i PEDRA TALLADA

Minerals Conferències
Pedra tallada Fòssils Meteorits
Bijuteria natural

Grup
Mineralògic
Català

www.minercat.com

Lloc i horaris de la fira:
Carrer de Sants, 79

Divendres: de 10 a 21 h.
Dissabte: de 10 a 21 h.
Diumenge: de 10 a 19:30 h.

**Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.**

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.
Volem estar oberts i compartir
de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.
Sabem relativitzar, somriure i
prendre'n la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar,
innovar i aprendre de l'experiència.

BENEVOLÈNCIA

Acompanyem els nostres residents,
els recoltem i els donem suport
en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar
dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de
centre de dia

Servei sanitari
continuat

Sala d'estar

Carrer Natzarret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es

A PROP

consum sostenible i de proximitat

#ComerçÉsVida: un nou vídeo per fer-se sentir

Foto: Ajuntament

tindria sentir”, afirma al vídeo Jordi Tena, propietari de les xarcuteries J. Tena. Durant la pandèmia, les restriccions i les mesures per evitar la propagació de la Covid-19 van fer que molts comerços

“La vida d’un barri depèn del seu veïnat, però també del seu teixit comercial”

haguessin de fer grans esforços per tirar endavant. “La clientela, però, s’ha bolcat a comprar al comerç de barri i els estaré sempre molt agraïda”, relata Emma Frigola, propietària de la botiga de roba i complements Santa Antònia, al barri de Sant Antoni.

Precisament és el contacte amb els clients i l’atenció personalitzada de qualitat allò que fa únic el comerç de proximitat. “Més enllà de vendre articles, sempre escoltem el client, hi parlem i ens hi apropem emocionalment”, apunta Jaume Doncos, propietari de la mítica botiga de música i partitures Casa Beethoven. “Anem més enllà del negoci i fer-ho ens omple de felicitat”, afegeix.

Aquestes són només tres de les reflexions que recull aquesta iniciativa. Un nou vídeo, en definitiva, per fer-se sentir.

Promoció

T’imagines com serien els carrers de Barcelona si no hi hagués botigues? Els comerços de la ciutat fan dels barris uns espais cohesionats, segurs, vius i diversos. Després dels efectes de la Covid-19, els comerciants comparteixen anècdotes, sentiments i sensacions en un nou vídeo de la Direcció de Comerç, Restauració i Consum de l’Ajuntament. Encara no l’has vist?

En la peça audiovisual, comerciants de la ciutat expliquen com van obrir el seu negoci; què els fa somriure en el seu dia a dia; què és el més complicat d’estar darrere del taulell i com s’ho fan per arribar a la clientela també en el món digital. Els protagonistes són Jaume Doncos, propietari de la botiga de música i de partitures Casa Beethoven; Núria Raja, propietària de la papereria Raima; Jordi Tena, propietari de les xarcuteries J. Tena;

Carlota Freixenet, sòcia de la llibreria La Carbonera; Emma Frigola, propietària de la botiga de roba i complements Santa Antònia; i Annie Yang, propietària de la parafarmàcia Bonas. El vídeo complet el pots trobar fàcilment a YouTube buscant “La veu dels comerços de Barcelona | #ComerçÉsVida”.

“La vida d’un barri depèn del seu veïnat, però també del seu teixit comercial: sense un d’aquests dos elements, l’altre no

Objectiu: estimular la venda en línia a través de formació i ajudes

Digitalització

La pandèmia ha accelerat la necessitat d’implementar definitivament la digitalització a milers de comerços, tant a grans empreses com a petits establiments.

La tecnologia i la digitalització estan modificant els hàbits de consum i les relacions comercials amb la clientela. Per això, el petit comerç ha de seguir fent passos endavant en aquest sentit, optant per plataformes digitals de comerç i serveis.

Conscient d’aquesta necessitat, Barcelona Activa, a través de Cibernàrium, el seu servei de formació i capacitat tècnica, ha posat en marxa un catàleg de

formació online per al comerç i la restauració. Amb aquests cursos gratuïts es vol impulsar l’aprenentatge en la gestió, incorporant processos de transformació digital i utilitzant eines i estratègies comercials a internet, perquè així els comerciants es puguin donar a conèixer, incrementin les vendes i fidelitzin la seva clientela.

Els comerciants i paradistes que hi estiguin interessats ja s’hi poden inscriure a través de Barcelona Activa. De moment, hi ha més de 50 cursos online disponibles que busquen potenciar el negoci físic i digital del petit comerç, posicionant correctament les seves pàgines web i millorant la comunicació des de les xarxes socials.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Càmeres a 39 mercats per gestionar l'aforament

Tecnologia

L'Ajuntament ha col·locat càmeres per gestionar els aforaments a 39 mercats de la xarxa municipal. Els aparells, situats al sostre de les zones d'accés, donen resposta a les necessitats generades per la pandèmia sense vulnerar el dret a la intimitat, ja que no enfoquen les cares. Es comptabilitzen els caps de les persones presents a l'equipament i es mostren en una pantalla tant l'aforament màxim com el nombre de persones que hi ha a l'interior en temps real per saber si s'hi pot accedir o no.

A més de facilitar la supervisió i la gestió dels fluxos de persones, la inicia-

tiva permet disposar de dades dels accessos per quantificar l'impacte dels mercats municipals als barris i la distribució horària de les visites als diferents espais. Aquestes dades són la base per poder adequar després el funcionament de cada equipament a les necessitats i al ritme d'afluència de la seva clientela.

La instal·lació, de fet, va començar l'estiu passat amb una prova pilot als mercats de Sants, Sarrià, l'Abaceria Central i els Encants de Belcaire per comprovar-ne la idoneïtat. Des d'aleshores, l'actuació s'ha estès a 35 mercats més, amb una inversió de 678.640 euros. La tecnologia emprada correspon a Hikvi-

sion i es gestiona amb un sistema molt intuïtiu amb un software centralitzat.

PROCÉS DE DIGITALITZACIÓ

El desplegament de la xarxa de pantalles i microordinadors, en aquest cas per a l'emissió d'informació de productes i serveis, i la instal·lació de càmeres són dues de les actuacions previstes en el Pla de digitalització dels mercats.

La iniciativa, que s'inscriu en el Pla estratègic 2015-2025, dona resposta a les noves necessitats dels clients i de les clientes per mantenir el model de xarxa de mercats que ha fet de Barcelona un referent per a altres ciutats.

EN PRIMERA PERSONA

“El més important és la qualitat del producte”

Vicenç Bailón

Carnisseria Marina
(Mercat d'Horta)

Vicenç Bailón porta més de mitja vida al capdavant de la Carnisseria Marina del Mercat d'Horta. Ell és la tercera generació d'aquest negoci, que va néixer amb la seva àvia al capdavant a l'aleshores Mercat de la plaça Eivissa.

Quin és el secret que explica que el negoci funcioni des de fa tants anys?

El més important és la qualitat del producte, ja que la gent d'Horta ho valora molt. Després l'atenció a la clientela. Quan jo vaig agafar el negoci, després de la jubilació de la meua mare, entre els clients ja hi havia moltes amistats. Això és molt important.

Formar part del Mercat d'Horta és un valor afegit?

Sí. Horta ha anat creixent molt, però el mercat encara és un reduït on la gent es coneix. Pot venir-hi una veïna, per exemple, que t'explicarà la seva vida perquè ens coneixem. En canvi, la mateixa veïna potser del seu edifici no coneix gaire ningú. És un lloc on hi ha caliu i proximitat que també fa una funció social.

I el futur de la carnisseria quin serà?

De moment anirem al nou mercat. Això vol dir que seguim [somriu]. A mi em queden quatre anys per jubilar-me, però en treballaré més, ja que a la meua dona, que també treballa a la carnisseria, encara n'hi queden nou.

Foto: Ajuntament

No t'ho perdís: així serà el mercat provisional d'Horta

Foto: Ajuntament

Equipaments

El mercat provisional d'Horta, que s'instal·larà en un espai verd situat a la confluència dels carrers de Porto i Lisboa, consistirà en una gran estructura de fusta d'uns 1.400 metres quadrats, que es reutilitzarà en el nou parc del districte un cop s'hagi remodelat el mercat definitiu.

L'Institut Municipal de Mercats de Barcelona ha adjudicat la realització del projecte a l'equip d'arquitectes Pere Joan Ravetllat i Carles Enrich, amb la proposta “Del mercat al parc”, que té un pressupost de 2,22 milions d'euros i preveu acabar les obres l'estiu de l'any vinent.

Un cop instal·lat, el mercat provisional

disposarà de 1.400 metres quadrats, repartits entre la sala de venda, de 1.030 metres quadrats, per a 32 establiments alimentaris i 5 de no alimentaris; i la zona logística, de 374 metres quadrats, per a les cambres frigorífiques, el magatzem comunitari, les oficines, els lavabos, la cambra de residus, la zona de càrrega i descàrrega i l'espai per a instal·lacions.

El mercat provisional serà un equipament sostenible gràcies a l'aprofitament de recursos naturals com, per exemple, l'aigua de la pluja, la qual s'utilitzarà als lavabos, la neteja i el reg. A més, l'estructura provisional tindrà un paper important de dinamització de la zona verda i en la generació d'un nou espai públic de connexió entre els barris.

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

A cavall entre dues grans ciutats: el parc de Can Rigal

LES CORTS/ La frontera entre Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat és, en la majoria dels seus punts, gairebé imperceptible. Travesses un carrer i deixes d'estar en una ciutat per estar a l'altra. Però hi ha un lloc on aquest canvi sí que es pot notar: el parc de Can Rigal.

Situat a l'avinguda d'Albert Bastardas del barri de la Maternitat i Sant Ramon, és un parc de lliure accés (és a dir, que no tanca, perquè funciona també com a camí). El seu passeig central té en un costat una zona de bosc mediterrani amb pins i alzines que potencia el valor paisatgístic de Collserola, i a l'altre una zona de prat.

BIODIVERSITAT

El camí central es descompon generant àrees de descans i petits jardins florals de

Inaugurat fa gairebé 10 anys, el parc genera la seva pròpia energia amb una sèrie de plaques fotovoltaïques

formes geomètriques. L'accent de color es va alternant al llarg del passeig, on en les diferents estacions de l'any es pot veure la floració de les espècies plantades.

Al llarg d'aquest camí, les pèrgoles i els pòrtics, amb plantes enfiladisses i plaques fotovoltaïques, creen zones de color al ma-

Foto: Ajuntament

teix temps que alimenten la il·luminació del parc per a les hores de menys llum.

UN PARC SOSTENIBLE

Inaugurat el 2012, el parc incorpora criteris ambientals i de sostenibilitat (com altres espais de la ciutat, com els parcs de la Primavera, de Rieres d'Horta i del Torrent Ma-duixer), especialment pel que fa a la vegetació i a l'ús de l'aigua, així com en l'ús

de materials reciclats i la regulació de l'enllumenat. En aquest sentit, l'electricitat es genera amb el conjunt de plaques fotovoltaïques que té instal·lades al llarg del seu passeig central.

A més, l'aigua de la pluja es recull superficialment, es canalitza a través d'un sistema de conduccions de drenatge i es fa retornar, pel sistema de capilaritat, als elements de vegetació del parc. Aquest sis-

tema, a més, evita que se sature la seva xarxa de clavegueram.

SERVEIS

Pel que fa als serveis, a l'interior del parc també hi ha un bar, una zona habilitada per a gossos i diferents aparells perquè la gent gran o algú que segueix als seus bancs pugui fer una mica d'exercici (pedals fixats a terra, per exemple).

La Torre de les Aigües: un record de l'arquitectura industrial del segle XIX

SANT MARTÍ/ Considerada un exemple cabdal de l'arquitectura industrial de la Catalunya del segle XIX, la Torre de les Aigües es va rehabilitar profundament entre els anys 2010 i 2012 (amb una feina feta gairebé maó a maó), ja que havia patit un procés de degradació pel seu abandonament des de principis de la dècada de 1990.

La torre es va construir entre el 1880 i el 1882 i la seva finalitat era abastir d'aigua potable una ciutat en constant creixement. Per això va alçar-se ben a prop de la desembocadura del Besòs, per extreure i bombar l'aigua de la llera dreta del riu. El projecte, però, va durar poc, ja que l'aigua era salada. Tot i aquesta decepció, la torre es va utilitzar al llarg de tot un segle per produir l'aigua que faria servir la indústria, i va estar en funcionament fins al 1992.

Després de ser reformada, la torre s'ha convertit en un mirador icònic, amb unes vistes incomparables del mar i de la ciutat, i recentment la tasca de rehabilitació de tot el conjunt ha estat mereixedora dels màxims honors a Europa en el camp del patrimoni amb el premi European Heritage Awards / Europa Nostra Awards.

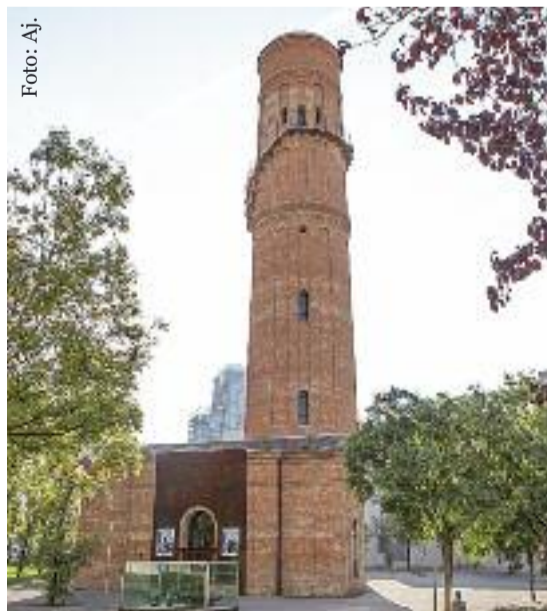

Foto: Aj.

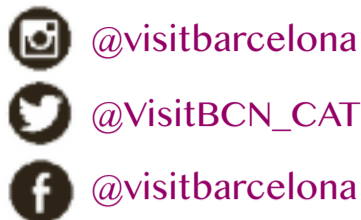
Anselm Clavé ens mira des del passeig de Sant Joan

GRÀCIA/ Una de les estàtues que hi ha a la part més alta del passeig de Sant Joan, al barri del Camp d'en Grassot i Gràcia Nova, és la del polític, compositor i escriptor català Anselm Clavé, una de les grans figures del nostre país durant el segle XIX.

El monument d'estil neoclàssic que recorda la seva figura està format per un pedestal de pedra ornamentat amb quatre arpes i coronat amb una figura de bronze del mateix Clavé (originalment daurada), a peu dret, de quasi cinc metres d'alçada.

Foto: Aj.

la Barcelona desconeguda

L'Ateneu Popular Nou Barris: més de 40 anys d'un referent

Foto: Ajuntament

NOU BARRIS/ L'ocupació veïnal l'any 1977 d'una planta asfàltica que es va construir entre els barris de Roquetes i Trinitat Nova va germinar en el naixement de l'Ateneu Popular Nou Barris, un centre sociocultural públic que funciona segons el model de gestió comunitària. Segons el defineixen els mateixos implicats, el centre "recupera la idea de la cultura, la intervenció i la vinculació amb el territori i aposta per ser un projecte que contribueixi a la transformació social".

ESPAI DE REFERÈNCIA PER AL CIRC

Des d'una perspectiva de creació, l'Ateneu prioritza donar suport a les disciplines vinculades al món del circ, especialment a la creació de circ contemporani de sala.

L'Ateneu també té com a objectiu acostar

aquesta mena de propostes als barris, potenciar cultures emergents i afavorir l'exhibició de projectes culturals de territori i ciutat, mantenint l'equilibri entre programacions de diferents perfils amb una política de preus adequada a cada espectacle.

En el context socioeducatiu, vol fomentar el compromís social i solidari entre els ciutadans i el seu esperit crític, mitjançant els valors i formació que proporciona el Circ Social com a eina educativa, element definidor del projecte Ateneu des dels seus inicis. Com a part del teixit associatiu i dels moviments socials de Barcelona, l'Ateneu també dona suport a totes aquelles propostes que enforteixen aquest vincle i ajuden a tirar endavant projectes des d'un punt de vista transformador i solidari.

LLOC PER A ARTISTES DE TALLA MUNDIAL

L'edifici és de titularitat municipal, tot i que està gestionat per l'associació Bidó de Nou Barris. La seva manera de fer, de fet, és un mirall per a moltes entitats, tant del districte com de la ciutat.

En tots els anys que ha tingut les seves portes obertes ha acollit actuacions d'artistes de talla mundial, i no només de circ. Georges Moustaki, Lluís Llach i Paco Ibáñez, entre altres, han portat el seu art a l'Ateneu.

Des del 2007 pertany al projecte de recuperació d'espais industrials Fàbriques de creació de Barcelona, un projecte conjunt de l'Ajuntament de Barcelona i l'Institut de Cultura de Barcelona que engloba diversos equipaments públics que donen suport a la creació i a la producció cultural.

Ciutat Vella

150 anys de cultura i pensament

L'any 1906 el Palau Savassona, un emblemàtic edifici situat al número 6 del carrer de la Canuda, va passar a ser propietat de l'Ateneu Barcelonès, que el va convertir en la seva seu.

L'aleshores jove Ateneu (la data de la seva fundació és el 1860, amb el nom d'Ateneu Català) s'instal·lava al cor de la ciutat, en un edifici d'estil neoclàssic projectat com a casa senyorial. L'actual seu de l'Ateneu va ser construïda a finals del segle XVIII pel baró de Savassona, que es va inspirar en els palaus gòtics catalans. En destaca l'entrada (pensada per a l'accés de carruatges), l'escala noble i la biblioteca.

En el moment de fer la compra, l'Ateneu va emprendre una sèrie de reformes per adaptar-lo a les seves necessitats i, prop de 100 anys més tard, l'interior de l'edifici va tornar a ser remodelat. El 2007, la rehabilitació de la biblioteca va enllestir la reforma.

MULTIDISCIPLINARI

L'Ateneu Barcelonès bull d'activitat gràcies a una agenda cultural intensa i variada oberta a tota la ciutadania. És, de fet, un dels principals centres de debat intel·lectual de la ciutat i del país i un nucli de creació per promoure l'activitat intel·lectual col·lectiva.

A més, té el privilegi d'acollir la biblioteca civil privada més important de Catalunya, amb una de les col·leccions bibliogràfiques més valuoses del país.

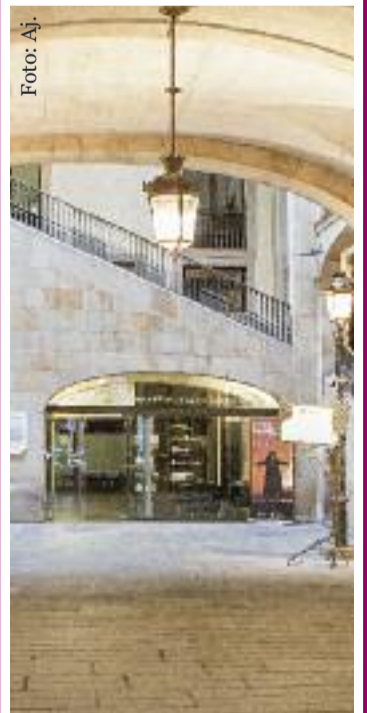

Foto: Aj.

La Masia de Can Soler, un edifici amb diversos noms

Foto: Ajuntament

HORTA - GUINARDÓ/ No sol ser habitual que a un mateix edifici se'l conegui amb diversos noms (hi ha excepcions, és clar), però als peus de Collserola hi ha un mas que es pot anomenar de maneres diferents. Es tracta de la Masia de Can Soler, la qual també es coneixia com a Can Gener, Casa Berengueras o Casa Boix (que, segons altres versions, va derivar cap a Cal Boig).

És una finca de 32.000 metres quadrats, situada just a l'entrada del parc de Collserola, que data de principis del segle XIX. Es va començar a conèixer com a Can Soler durant el segle XX, pel nom del seu propietari, Antoni Soler. La masia ocupa una finca situada en terrenys agrícoles i forestals, a tocar de la carretera de l'Arrabassada. Fa més de quatre dècades, l'any 1980, l'Ajuntament la va expro-

piar i, després de restaurar-la, la va destinar a equipament municipal.

FUNDACIÓ ELS TRES TURONS

L'any 2010 va obrir les seves instal·lacions a Can Soler l'Escola d'Art Floral de Catalunya, un centre que ofereix cicles formatius de grau mitjà i superior en floristeria, art floral i disseny de jardins i que es va traslladar al barri de Sants fa mesos.

La Fundació Els Tres Turons, dedicada a la promoció i suport de la salut mental comunitària, es fa càrrec del manteniment dels voltants de la masia, on també hi ha una desena d'hortos urbans dels quals s'encarreguen jubilats del barri.

Des de l'octubre del 2018 la masia també acull un Centre de Natura que ofereix diverses propostes per descobrir els entorns de la masia i aprofundir en el coneixement de la natura.

Waterpolo | **L'Atlètic Barceloneta, campió de la Copa Catalunya**

L'equip mariner va superar el passat 19 de setembre el CN Barcelona per 14-9 a Terrassa. És el 14è títol de l'Atlètic en la competició i el primer d'Elvis Fatovic, relleu a la banqueta de Chus Martín. La final es va decidir en els últims minuts del segon període, amb un parcial de 5-0.

Cistelles d'integració i convivència

» El CB Ciutat Vella agrupa més de 40 nacionalitats i té 15 equips, inclosa l'escola de bàsquet
» "Els nens i nenes proven i tenen a les seves mans el seu fitxatge", explica Alex Gil, el director tècnic

Toni Delgado
CIUTAT VELLA

"L'endemà d'aterrar a Barcelona una mare i el seu fill, refugiats d'Hondures, ja estaven al despatx parlant amb María Reyes, la presidenta, perquè el nano volia jugar a bàsquet amb nosaltres. Si haguessis vist la cara del xaval quan el vaig portar a l'entrenament... Això no té preu", explica, emocionat, Alex Gil (Barcelona, 1967), director tècnic del CB Ciutat Vella.

El nen va trigar molt poc a decidir que es quedava en un club integrador: "Els nens i nenes proven i tenen a les seves mans el seu fitxatge. Volem que, sobretot els del barri, juguin amb nosaltres i no estiguin al carrer", afegeix Gil.

La fitxa del refugiat d'Hondures, però, no va ser tan ràpida. "Suposa un munt de papers i hauria de mirar si se li va haver

de fer el trànsfer internacional...", intervé María Reyes, la presidenta del club. "El noi va poder jugar l'any passat, però la seva autorització era temporal i no se sap quan li donaran la definitiva. Ara no compleix la normativa", afegeix. És fàcil imaginar-se el grau de paciència i disciplina que té Reyes per estar pendent de tants detalls.

Al CB Ciutat Vella la comunitat prima per sobre resultats. "Qui juga millor vol continuar més temporades amb qui no té tanta traça, que també s'apunta un altre any. Valoren l'amistat i la convivència", explica, satisfet, Gil.

MÉS CONFIANÇA

"Jugar a bàsquet els ajuda a aprendre abans l'idioma per entendre les jugades i les paraules clau d'aquest esport", reflexiona el director tècnic. També a integrar-se al barri, augmentar la seva confiança i, per què no, centrar-se més en els estudis.

El sènior del CB Ciutat Vella de Copa Catalunya. Foto: CB Ciutat Vella

Al club hi ha més de 40 països representats: les Bahames, Senegal, Costa de Marfil, les Filipines, Marroc, República Dominicana, Xina, Argentina, Finlàndia, Suècia, França, Bèlgica, Itàlia... El CB Ciutat Vella reflecteix la multiculturalitat del barri. "Fa uns anys vam tenir

un armeni", recorda la presidenta. Disposen de 15 equips, inclosa l'escola de bàsquet, i el mirall és el sènior A de Copa Catalunya, que la temporada passada va jugar la fase d'ascens a la Lliga EBA.

"Fa poc em va trucar un jugador del club amb doble na-

cionalitat argentina-alemanya preguntant-me quan podria apuntar el seu petitó", celebra Reyes. Sense la seva implicació o la d'Alex Gil, present a tots els entrenaments i partits que pot, les cistelles d'integració i convivència no entrarien. Seria completament impossible.

Podòleg

Des de 1957

Horari: de dilluns a divendres de 16.30 a 19.30h

Miguel Ángel Cuesta Alonso

Dos de Maig, 223, 1er 2a
(edifici Encants Nous)

Telf. 93 245 48 29

DESCOMPTES AMB LA TARGETA ROSA

Fes que sigui *la teva*

A Catalunya hi ha molts infants que, per diferents circumstàncies i de forma temporal, no poden créixer amb la seva família.

L'Acolliment Familiar brinda l'oportunitat a un infant de conviure amb unes noves referències familiars saludables i estables que li permetin desenvolupar-se de manera emocional, personal i social.

La solidaritat i la generositat de les famílies acollidores permeten a l'infant viure en un ambient familiar i compartir un entorn afectiu i comunitari.

L'Associació d'Ajuda Social CEL OBERT és una entitat acreditada per la Generalitat de Catalunya que treballa al servei dels infants i de les famílies acollidores.

Tu pots ser la família acollidora

Contacta amb nosaltres:

Associació d'Ajuda Social
CEL OBERT

Avinguda Meridiana, 354, 11^a

93 311 69 05

08027 BARCELONA

celobert@cel-obert.org

No t'ho perdís

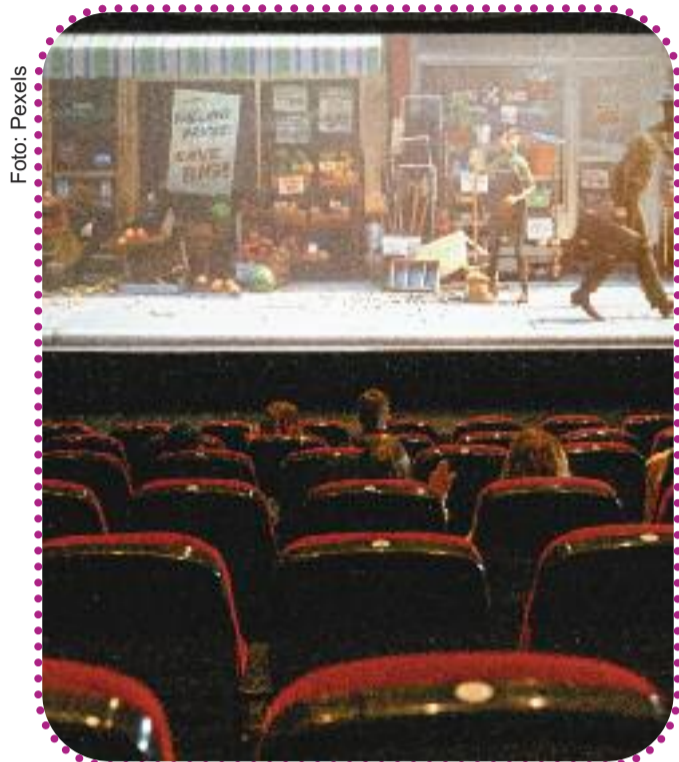

Foto: Pexels

La festa del cinema

La Federació de Distribuïdors Cinematogràfics (Fedicine), la Federació d'Entitats d'Empresaris de Cinema d'Espanya (FECE) i el Ministeri de Cultura han impulsat la campanya 'Yo voy al cine'. Els cinemes que s'hi adhereixin (es publicarà un llistat aviat a la pàgina web cineseguro.com) oferiran entrades a 3,50 € durant quatre dies: 27, 28, 29 i 30 de setembre. Les entrades es podran comprar *online* a partir del dia 26, o bé presencialment al cinema. Els objectius de la iniciativa són promoure el setè art, fer-lo més accessible i recordar que les sales de cinema són espais segurs.

Famosos

"Avui he actuat a l'Hospitalet, a dos minuts d'on anava a l'institut, a un minut del bar on feia campana. Ha estat preciós. Gràcies". L'humorista i actriu Asaari Bibang (Guinea Equatorial, 1985) va créixer al barri de la Torrassa de l'Hospitalet de Llobregat i fa uns dies va celebrar amb aquestes paraules haver actuat a l'Auditori Barradas de la ciutat, en el marc de 'Fem L'Humor'. La visita de Bibang a casa seva coincideix amb un moment molt dolç de la seva carrera. Aquesta temporada s'ha estrenat com a col·laboradora al programa *Està passant* de TV3, està fent una gira per Espanya amb el monòleg *Humor Negra* i fa uns mesos va publicar el llibre *Y a pesar de todo, aquí estoy* (Bruguera). Tot plegat, sense oblidar l'Hospitalet.

La fitxa

QUI ÉS?

A S A A R I B I B A N G

ÉS FAMOSA PER...

Ser humorista i actriu
Aquesta temporada s'ha estrenat a l'"Està passant" de TV3

QUÈ HA FET?

Actuar a la ciutat on va créixer: l'Hospitalet
Ha expressat a les xarxes la il·lusió que li ha fet tornar a casa

A LES XARXES...

Missatges d'afecte
I algun de sorpresa en descobrir que és de l'Hospitalet

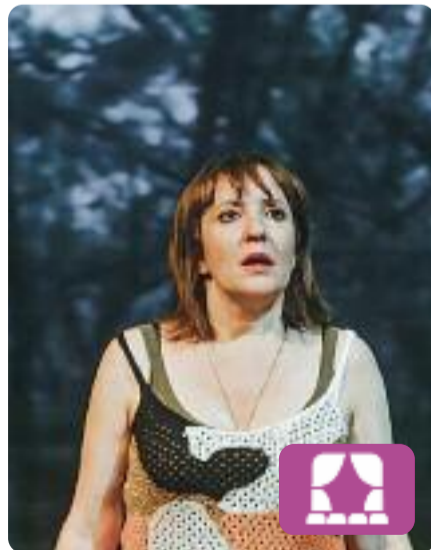
Llibres

On ets, món bonic
Sally Rooney

L'Alice se n'ha anat a viure a un poble on ningú sap qui és. Allà coneixerà un noi. Mentrestant, a Dublín, la seva amiga intenta arribar a final de mes mentre es recupera d'una ruptura amorosa flirtejant amb un vell conegut. Un reflex de la importància que tenen les relacions afectives i sexuals per a una generació amenaçada per la precarietat i el desencís.

Teatre

La dona del tercer segona
Víctor Borràs Gasch

La dona del tercer segona no sol assistir a les reunions de l'escala, però avui creu que hi ha de ser, per això ha hagut de plegar abans del súper on treballa. Ha d'explicar una cosa, demanar un favor incòmode, difícil de concedir. Un favor relacionat amb l'estigma que arrosseguen les persones amb alguna malaltia mental.
A la Sala Atrium de Barcelona.

Música

PQLCNSMS?
Mtines

El barceloní Marc Tinés, Mtines, es pregunta per què les coses no són més senzilles al seu primer disc en solitari, *PQLCNSMS?* (Cycling Records). És un EP format per cinc cançons d'indie-pop electrònic que parlen de desamor des de la quotidianitat, perquè, tal com ha dit en una entrevista a *Enderrock*, "l'amor és molt menys bucòlic i romàntic del que creiem".

Pelis i sèries

Las consecuencias
Claudia Pinto

A la Fabiola (Juana Acosta) no li agrada com el seu pare mira la seva filla de 13 anys. Durant un viatge a una petita illa, es converteix en espia a casa seva. No té cap evidència, però la seva intuïció l'alerta d'alguna cosa i oscil·la entre la por de descobrir segons què i la necessitat d'obtenir respostes. Arriba al cinema *Las consecuencias*, premiada al Festival de Màlaga.

ESTILS DE VIDA

Reprendre una dieta saludable

Foto: Pexels

i SALUT

Les setmanes van passant, setembre va avançant, i tu no acabes de sentir-te al 100% perquè no has recuperat els hàbits saludables que vas deixar abandonats durant les vacances. Si t'hi sents identificat, dues expertes de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) tenen consells per a tu. Són les professores dels Estudis de Ciències de la Salut Anna Bach i Laura Esquiús, que han ofert un llistat de recomanacions per "reprendre una dieta saludable".

En primer lloc, el més intel·ligent és que aprofitis la sort que tens i apostis per la dieta que tens més a l'abast: la mediterrània. Menja variat, donant prioritat a les fruites i verdures, i minimitza el consum d'aliments ultraprocessats. La moderació també és molt important: no t'atipis, menja a poc a poc i recorda que els sopars han de ser més lleugers que els dinars.

I, parlant d'àpats, les expertes recomanen practicar la "convivialitat"; és a dir, "gaudir dels àpats en companyia al voltant de la taula com a mínim una vegada al dia". D'altra banda, aconsellen també atrevir-se amb tècniques culinàries diferents, per sortir de la monotonia i per limitar els fregits.

Les claus

MEDITERRÀNIA

Aposta per la dieta mediterrània: menja variat, prioritzant fruita i verdura i limitant ultraprocessats

MODERACIÓ

La moderació és important: procura no atipar-te ni dins ni fora de casa, menja a poc a poc i fes sopars lleugers

ÀPATS

Si pots, posa en pràctica la "convivialitat": fes un àpat en companyia al voltant de la taula com a mínim una vegada al dia

CUINA

Atreueix-te a provar tècniques culinàries noves i diferents per sortir de la monotonia i evitar així abusar dels fregits

Foto: Pexels

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

Obvietat núm. 33
Tens dret a una feina
regulada i segura.

Totes les persones tenim dret a una feina digna, regulada i segura, sigui quina sigui la nostra professió, origen, gènere, edat, religió, capacitats o orientació sexual.

dretsobvis.gencat.cat
#dretsobvis

 Generalitat
de Catalunya